

Čo bolo príčinou, že krkavcovi Krákavcovi zvýšilo len smútočné rúcho

Text a perokresby: Miroslav SANIGA

V skalnom brale Čierneho kameňa býva spolu s murárikom Šplháčikom, vrchárkou Hanblivkou, sokolom Ostropazúrom a orlom Ostrodrapom aj krkavec Krákavec. Poznajú ho nielen jeho spoluobyvatelia zo skál, ale aj všetky zvieratká a vtáčiky v dolinke Olinke. Aj keď si krkavec s partnerkou stavajú hniezdo na skalnej polici Čierneho kameňa, potravu si hľadajú vo všetkých zátišiach dolinky Olinky. Partneri krkavce lietajú vždy a všade spolu. Len keď samička vysiada vajíčka a zahrieva holiatka, potuluje sa po okolí krkavec Krákavec sám.

Jeden horúci letný deň, posedával čierny krkavec Krákavec v chládku pod skalným previsom. Murárik Šplháčik, ktorý prelietaval okolo, si smutného krkavca Krákavca povšimol a prihovoril sa mu: - *A čože tu v chládočku taký skormútený postávaš?*

Murárik Šplháčik - murárik červenokridly

Krkavec Krákavec - krkavec čierny

- *Chcel som sa sem ukryť pred horúcim kúpeľom Slnka Zlatoviečka.* - odvetil krkavec Krákavec.

- *A vari ti je tak horúco, že ti prekážajú teplé pohľady Slnčka Zlatoviečka?* - čudoval sa murárik Šplháčik. - *Mne sa teraz lieta celkom príjemne.*

NA TÚRU S NATUROU

- Teba však prababička Príroda neobliekla do takéhoto čierneho rúcha ako mňa, - odvetil mu krkavec Krákavec. - Keby si si len na chvíľočku odel čierne perie, potom by si pocítil, ako naň praží Slnko Zlatoviečko. Čierne perie sa pri pohľadoch Slnka Zlatoviečka rozohreje viac ako tvoje sivé.

- No vidíš, tebe je prihorúco a ja si zavšes zaletím tuto, na moje obľúbené miestečko, aby som sa vykúpal v horúcom kúpeli Slnka Zlatoviečka, - vravel murárik Šplháčik. - Tebe je teraz horúco, ale v zime, keď Slnko Zlatoviečko nemá také pálivé pohľady, ti je určite teplejšie ako mne.

- To máš pravdu, - prikyvoval krkavec Krákavec. - Teraz by som sa však najradšej okúpal v nejakej ľadovej vode. Alebo keby som si tak mohol vymeniť s labuťou Snehulienkou jej biele perie. Tej nie je veru teraz tak horúco ako mne.

- Ozaj, a prečo teba vlastne prababička Príroda zaodela celého-celučičkého do čierneho smútočného rúcha? – vyzvedal ďalej murárik. - Keby ti bola aspoň zobák a nohy namaľovala inou farbou ako bocianovi Klepkáčikovi z dolinky Olinky. Ale keď už aj nie nohy, tak aspoň oči ti mohli svietiť bielou alebo žltou farbičkou.

- So mnou to bolo tak, - začal rozprávať krkavec Krákavec. - Pamätám si, že som prišiel k prababičke Prírode spolu s labuťou Snehulienkou posledný. Prababičke Prírode však zostalo už len trocha čiernej farby a o niečo viac bielej. Keď nás dvoch uvidela, len zalomila rukami. Nevedela, ako nás má vlastne zafarbiť. Keďže žiadnych dvoch vtáčikov nezafarbila narovnako, nechcela to urobiť ani nám. Chvíľku rozmýšľala a potom rozhodla.

- Ako to urobila? - vyzvedal nedočkavý murárik Šplháčik.

- Keďže čiernej farby jej zostalo menej, ušla sa mne, lebo som bol menší, no a labuť zafarbila zase celú nabielo, len zobáčik jej zvýraznila červenou. - Ako dobre, že som sa ja k prababičke Prírode ponáhlal, keď farbila vtáčikom perie, - pomyslel si murárik Šplháčik v duchu, odlietajúc zo skaly od krkavca. - Vtedy mala ešte všetky farby, a tak mi mohla skrásliť krídla bielou, čiernou i červenou. Možno by som i ja bol tak obišiel ako krkavec Krákavec alebo labuť Snehulienka, ak by som bol otáľal a zaletel za ňou posledný. Nechcel by som veru mať na sebe len čierne alebo biele perie.